

ÍTRÓTTAR *Sosíalurín*

Nr. 17 ★ hósdagur 9. februar 1989

Hjalmar Joensen, fráfarandi formaður:

24 ár, tað má vera nóg mikið

A aðalfundinum hjá IF 12. des. í fjór legði formaðurin frá sær med alla. Tá hevði hann eisini sitið í nevndini í 20 ár tilsamans, tey fimtan sum formaður. Fyrstu ferð hann kom í IF-nevndina var í 1965. Árin 1967-69 sat hann eisini í fotbollsdeild ISF. Maðurin er sjálvsagt Hjalmar Joensen. Føddur í 1930 og sostatt á 59. ári.

Hvar er bilætið

Vit hitta hann m.a. soleiðis:

Hjalmar (úr stovuni): — Tú, Helma, hvar fór hatta bilætið av gentunum?

Konan (úr køkinum): — Tað liggur á hillini í staniol-pappirinum.

Hjalmar: Ja, har lá tað, tá vit høvdu tað frammi seinast, men har liggur tað ikki nú.

Helma: — Jú, tú skal bara hyggja...

Formaðurin: — Pinadoy, eg havi akkurát hugt... og havt staniolið í hondum...

Helma: — Tað kann so gera tað sama, tú brukar ikki eyguni at hyggja við kortini...

Vit halda fram at leita í stovuni, gevast so og sissa okkum við, at bilætið man fara at koma undan kavi. Tá hon í køkinum hoyrir tað, fer hon á fótur, kemur innar í stovuna, tekur staniol-skivuna av hilluni, pakkar upp og gevur manninum bilætið, sum hann leitar eftir; so fer hon út aftur í køkin til hendarbeiðið.

Dyggu stuðul

Vit sessast og prátta. Og aðruhvørja ferð ella har um leið, tá nevnið og serliga árstøl verða nevnd, so rættar hon úti í køkinum og settir árstølini í sam-

Hjalmar Joensen, táverandi formaður IFs, heldur ræðu á 40 ára føðingardegi felagsins í 1986

band við aðrar hendingar, so tú ivast ikki í, at hennara eru rættari enn hansara. Og tú skilir á brøgdum formansins, at hatta er hennara øki. Men Helma hevur havt størri týðning enn at geva Ítróttar-Sosíalinum røtt árstøl.

— Man hava verið uppi í so mangum og tað hevur mangan verið hart, serliga árið 1965-77; og eg skal siga tær tað...

So sigur fyrrverandi formaðurin lágmaletur: — ... og hetta sigi eg hart, so hon skal hoyra tað, tí tað er ikki altíð, man hevur minst til at seta nóg stóran pris uppá tað...

... at hevði eg ikki havt so góða konu, so hevði eg illa fingið verið meira enn hálvur. Eg riggaði alt til

áðrenn eg fór til arbeiðis, og so gav hon boð til bæði heimalið og útilið og dómara... og tryggjurnar vaskaði hon eisini í 60-unum og fyrst í 70-unum.

Tú, litli...

Hjalmar hevur sjálvur verið aktivur fotbollsleikari — spældi fyrsta dystin í 1946 og seinasta í 1966.

— Ta ferðina í 1946 minnst eg so sera væl. Tað var ein leygardag, tá fotbóltsskánónirnar í bygdini komu at biðja meg við til Lørvikar at spæla, og tað var eg øgiliga stoltur av. Eg minnst at Juul Ed-

Genturnar á Erlu Kongsdóttir 1961-63. Aftast frá vinstri: Marjun Breiðskjöld, Jastrid Hansen, Astrid Abrahamsen og Julia Joensen. Frenst: Frigjerd Zachariassen, Oluffa Lambaa og Margretha Kristiansen

mund í Lørvik segði við meg, tá vit komu til Lørvikar: Hvat skal tú gera her í dag, litli? Ikki veit eg, tá liðugt var høvdu vit vunnið 1-0 og tann litli hevði skotið málið!

Reytt kort

Hjalmar minnst eisini serliga ein dyst á keikinum í Fuglafirði í 1953, eisini imoti lørvikingum. Tá kom hann aftur á mál-skuttaralistan aftana eina avlevering frá Høgna Jøkladal.

Men Hans á Gerðisbakka fór til dómara, Herluf Berthelsen, skeldaði hann út fyrri at vera partiskan og segði, at Hjalmar hevði brúkt hendurnar. Herluf, sum ikki vildi vera óbliður við gestirnar, svaraði, at tað helst var nakað um tað, og so varð Hjalmar ríkin av vøllinum fyrri ósemiligan atburð, málið strikað og frispark til gestirnar.

— So sat eg har fyrri órættvisum og mulaði, intil einir fimm minuttir voru spældir av seinna halvleiki. Tá fingur lørvikingar mál. So Hans yvir aftur til dómara at tingsast. Tá røpar Herluf á meg: — Tú, Hjalmar, kom inn aftur, teir siga hatta var í lagi hjá tær!

1979 og 1988

Størstu upplivislini við IF hevur Hjalmar kortini havt uttan fyrri vøllin. Tað var í 1979, tá IF gjerdist føroyameistari í 1. deild og í 1988, tá grasliki varð lagt á vøllin í Fuglafirði. Og her er eingin trupulleiki at minnst árstølini.

— 1979 var eitt einastandandi ár, fruktin av stórum forarbeiði, og eisini eitt upplivislini, sum var merkt av, at ikki færri enn tveir synir — Hermann og Ovi — leiktu á meistara-liðnum. Og grasliksvøllurin er eitt framhald av hesum áralanga arbeiði.

Tá IF í 1971 søkti um at luttaka í meistara-deildini, vistu øll feløgini umsóknini vælvild uttan VB. IF kom við í kappingina, men tað var ikki altíð so stuttligt. Liðið tapti m.a. 11-0 og 14-2.

— Men teir mistu ikki motið, og tað, sum vit vistu var, at teir yngstu fóru at taka avbjóðingina upp. Og tað sást longu í 1973, tá íslendski venjarin Órn Eyolfsson hevði og brúkti møguleikan at seta nakrar av teimum evnagóðu unglingunum á 1. liðið.

— IF-liðið mentist upp íggjøgnum 70-árin og

gjerdist nummar trý í 1977. Í 1979 fingur vit svian Ronnie Gunnarsson sum venjara. Hann kom til eitt gott lið og gjørdi sjálvur eitt megnar arbeiði, dugdi sera væl at vera um teir ungu uttan kortini at hava teir sum vinmenn, sigur Hjalmar.

Hjalmar heldur, at ein grundin til at úrslitið í 1979 var so gott, helst var, at fotbóltssambandið noktaði felagnum at brúka vøllin, tí hann stóð ikki mót. Tískil noyðdist IF at venja á Skala og spæla heimadystirnar í Gøtu í fyrstu helvt.

— Vit kendu okkum órættvist viðfarnar, at vallargerðin ikki kundi setast út í eitt ár, so vit vildu kanska vísa...

